

Fikirlerimi kendime saklıyorum ve turşu oluyorlar. Beni ekşitiyorlar. Karın ağrısı oluyorlar. Beynimin elektriğini karın ağrısına dönüştürüyorum.

Fikirlerin paylaşılması neden gerekli? Gerekli değil, hele benim gibi kendim yazarım, kendim okurum *formatında* yazan biri için zaten gerekli değil. İnsanın garip bir hastalığı varsa, mesela şeker yediğinde bayılıyorsa, bundan etrafına her fırsatta bahsetmek yerine ekmeği yemeyi bırakması ve bunu daha anlaşılır cümlelerle, mesela “sevmiyorum” diyerek anlatması beklenir.

Anlaşılmamak da böyle garip bir hastalık, anlaşılmıyorum demek, bunun üstüne gidilmesini gerektiren bir önemli bir şey söyleyecekmişim havası veriyor. Öyle bir durum yok, garip hastalığa alışır insan, kulağında yıllarca müzik çınlayan insanlardan bahsediyordu mesela Oliver Sacks. Anlaşılmamaya da alışır insan, dert etmeye gerek yoktur.

İsmet Özel bir yerlerde, herhangi bir kitap/fikir/yazı için orijinallik oranının %30'u geçmesi durumunda anlaşılmasının mümkün olmayacağını söylüyordu. Normalde bu %10 civarındadır. Daha fazla orijinallik olsun dersiniz, ya absürd kaçır, ya farketmediğiniz şekilde basitleşir veya akıbeti maksatlanandan başka bir şey olur ve neticede anlaşılmaz. İnsanların başkalarının fikirleri üzerine bu kadar kalem oynatmak *zorunda* olmalarının sebebi muhtemelen bu. Aslına bakarsanız Freud'un insan *psyche*'si hakkında ne anlattığı pek de umurumda değil. Ama ne yaparsınız ki insanlara *benim derdim bu* deyince anlamazlar da *Freud şunu demiş, Lacan bunu demiş, Adler şöyle yapmış, Jung da böyle yapmış, ben de bu yazımda dördünü kapsayan bir kurgu döktüreceğim* dersiniz, okurunuz bir şeyler anlatıyormuş gibi okur, siz de anlaşılyormuş hissine kapılabilirsiniz.